

***ПОЕТИЧНИ
ГЛАСОВЕ ОТ
ЦЕНОВО***

*От сърцето на Ценово –
гласове, превърнати в поезия.*

ПОЕТИЧНИ ГЛАСОВЕ

ОТ ЦЕНОВО

Сборник със стихотворения
от литературния конкурс
20 март 2026 г.

Организатор:
НЧ „Христо Ботев – 1898“, с. Ценово

**Посвещава се на творческите
гласове на Община Ценово,
които пазят живо
вдъхновението на поезията.**

**ЖУРИ НА ЛИТЕРАТУРНИЯ КОНКУРС
„Поетични гласове от Ценово“ – 2026**

*Сърдечно благодарим на членовете на
журието, които с внимание, професионализъм
и любов към поезията оцениха всички
представени творби..*

ЖУРИ НА КОНКУРСА:

Деяна Тодорова
Диана Копчева
Ина Илиева
Пенка Ангелова
Анжелина Миланова

Предговор

Поезията е онзи тих и искрен глас, който идва от сърцето на човека и намира път към другите.

Литературният конкурс **„Поетични гласове от Ценово“**, организиран от **Народно читалище „Христо Ботев – 1898“**, с. Ценово, събра творческите търсения на автори от нашата община и показва, че любовта към словото продължава да живее сред хората.

В този сборник са включени стихотворенията на участниците в конкурса, всяко от които носи своята емоция, своя поглед към света и своята поетична искреност.

Надяваме се тази малка книга да остане като спомен от празника на поезията и като вдъхновение за нови творчески срещи.

Наградени стихотворения

— * Гласовете на журито * —

„Поезията е музика на душата,
която всички чуваме.“

1. Душата на жена

Днес съм малко росно цвете,
утре – ураганен дъжд.
Днес съм тиха и добра,
утре – непокорна, зла.

Многолика и чаровна –
огън съм и светлина,
тъмна, страшна и съдбовна.
Аз съм сила, радост, красота.

Колоритна и различна –
страна, дива, огнена жена,
независима, свободна –
пътеводна светлина.

Днес съм истинска и цяла,
пея, смея се, летя.
Утре съм объркана, зловеща,
недоверчива към света.

Днес съм облак - гръмоносен,
утре – пееща река.
Днес съм цветна и грижовна,
утре – със скована в страх душа.

Не е лесно да си цвете –
светлина и топлина,
но такава е природата
на женската душа.

Галя Атанасова

2. До моя син

Ти се появи тихо в дъждовната нощ,
но ми вдъхна сила и огнена мощ,
за теб сине, бих обърнала света,
за твоята усмивка и доброта.

Дадох ти име радост да ни носиш,
с усмивка дома ни да огряваш и топлиш.
Радостин – име със обич дарено,
във всяка мечта за теб сътворено.

Ти си светлината в моя уморен ден,
най-чистият дар, подарен на мен.
Нека пътят ти да бъде осяян в приключения,
а животът изпълнен с щастливи вълнения.

Моят син, моя радост, моя съдба,
ти изпълни със смисъл моята душа.
И каквото и да стане през годините,
аз ще съм до теб – с любов и подкрепа.

Мариета Игнатова

3. Зима в Джулюница

Притихнало под снежно одеяло
селцето мое ме посреща пак.
Тъй приказно е! Тъй кристално – бяло!
Отвежда ме до бащиния праг

пътека малка – нишка на живота,
която ще ме връща вечно тук
след бурите на моята Голгота,
на времето и на участта напук.

И гледам от прозореца снежинките
как весело танцуват и летят.
Изплува пред очите ми картинката
от спомена за детския ми свят:

шейни, деца, пързалка заледена
и много смях до късно вечерта,
щастливо снежният човек ни гледа
и радостта търкаля се в снега!

А днес навън е толкоз тихо. Бавно
снегът затрупва спомени, мечти...
Но зная аз, че обичта ни само
селцето от забрава ще спаси!

Родинка Николаева

Участници в конкурса

— Творческите гласове на Община Ценово —

Гордостта ми

Гордея се с моята родина
със корена на българския род
тя е истинска градина
и върви нагоре към възход.

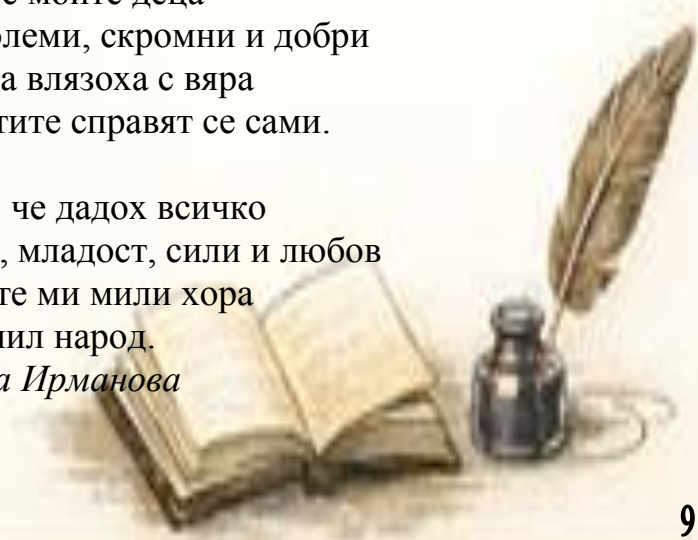
Гордея се с моето родно село
ширнало се в равнина
между всичките села начело
оградено със синя лента на река.

Гордея се с моите родители
честни, мъдри, работливи бяха
пример ми дадоха прекрасни
бедно, но достойно живяха.

Гордея се с моите деца
станаха големи, скромни и добри
във живота влязоха с вяра
с трудностите справят се сами.

Гордея се, че дадох всичко
с труда си, младост, сили и любов
на близките ми мили хора
и на моя мил народ.

Анка Ирманова

Жена

Името ти е жена!
и ти си вечна, знай!
ти носиш радостта, обичта,
и ласката незаменима
на своите деца.

От теб с поглед, с думи
мамо, мамо
подкрепи ме с твоето рама
искат всеки миг и час
грижовната ръка и обичния ти майко глас

За твоя най-добър другар в живота
за своя мил, любим съпруг
отдаваш сили и любов такава,
която не споделяш с никой друг

В очите ти сияе радостта
когато всички са до теб
когато им е нужна близостта ти
и днес и в бъдното напред

Жена си ти
и туй ти стига.
оставаш вечна ти – незаменима.

Че кой компютър може да роди
и дали ще има друг такъв
на мъжа любовна ласка да дари?

Не! Ти оставаш вечна
природата за теб отреди
да твориш живот
и ласка и любов

ЖЕНА – ти равна си на Бог!

Анка Ирманова

Пътят

За себе си не искам да говоря,
нито с душата си да споря.

Просто вървя по пътя отреден ми,
раздавам без умора
туй, що вложил е във мен Творецът.

На всяка жлъч -
отвърщам с усмивка,
на всеки поглед крив –
изпращам чистата любов.

Сърцето ми жадува
да вижда светнали очи,
да улавя живата искра
във всеки ход предопределен –

за общо благо и ден благословен,
в който светлината побеждава.

Веска Димитрова

Озарение

Когато сърцето притихне в нощта,
и слуша безкрая как диша,
тогава се ражда в света светлина –
душата сама я изписва.

Мечтите извайва в реалност жива,
възхита в очите искри,
и радост крилата си тихо разгръща,
докосвайки всички души.

И всяко клонче, и всяка тревица
поема от този зов –
че животът е шепот на вечна искрица,
наречена чиста любов.

И в този покой безмълвен, сияен,
където светът притихва смирен,
се спуска благодат – незрима, безкрайна –
като дъх от небесен ден.

Тя не говори, не търси слова,
а тихо в сърцето се влива
и шепне: „Животът е светла река, която
чрез теб продължава да пее и да оживява.

Веска Димитрова

Пролет

Земята е покрита с цветове –
златисто, бяло, вдъхновяващо зелено,
ти пролет - радост си за моето сърце,
и слънце си – живот, изпълнен с песен.

Птици пеят и летят в небето,
а земята е покрита с цветове,
слънчево е, светло и разкошно
чудна песен пее моето сърце.

Обичам те, красива пролет!
Ти си извор на живот!
Вдъхновяваш ме, изпълваш ме с надежда
и със силна вяра в чудеса.

Обгърни ме, потопи ме във безкрая
на твоята изпъстрена със цвят душа.
Накарай ме да тичам, да се смея,
да танцувам под златиста светлина.

Ти дивна си, красива и чудесна,
танцуваш танц на радостта
и заразяваш ме с любов и песен
за мира, за душата и страстта.

Ти нежна си – омайна, свежа!
Ти си огнен порив на любов!
Ти дама си с одежди цветни,
със сърце, пълно с вълшебства и разкош.
Галя Атанасова

Спомен от детството

Боса по прашните улици тичах,
смеех се, радвах се, плачех.
Златното слънце в очите ми грееше,
вятърът нежно в косите ми пееше.

Свидни тайни с приятели пазех,
ще порасна ли бързо - не знаех.
мальк бе светът и вълшебен
тих, загадъчен и потребен.

Детството мое днес в съня ме докосва,
с игрите безгрижни ме омагьосва.
Споменът скъп в сърцето ще пазя
като слънце, което никога не залязва.

Дария Илиева

На тебе, мила моя

Безкрайно те обичам, дъще моя!
За мене ти си моето сърце
За мене ти си моята опора!
За мене ти си птицата с криле!

Когато се роди си казах:
„Добре, че е момиче!”
Защото знам, ще ми помага,
ще бъде моето кокиче.

Семейство имаш вече и деца,
и справяш се прекрасно, мила моя!
Прелива в мене тихо гордостта,
щастлива съм да бъда майка твоя!

Дария Илиева

Съвремие

Ах, колко сме малки и толкова жалки...
Живеем живота като в някакъв сън.
И щастие дирим в победите малък
и мислим: царе сме, щом излезем навън.

Живуркаме кротко и правим си планове,
затворени в своя собствен затвор,
на вещи робуваме, а душите си храниме
с илюзии, клюки за чужд, позор.

Умът ни заключен е в къщи – палати,
Зает е да мисли за богатство, пари.
И толкова стегнат е в обръчи златни,
че време не стига за любов и мечти!

Емилия Василева

Новград

Има на север едно малко и китно селце,
в което се влюби моето сърце,
с просторни ливади и плодородни земи,
и чуват се песни от Новградски моми.

Новград се нарича и гордо името си носи то,
помни за славни времена и горди войводи,
живяли и борили се срещу неправди и
незгоди,
оставили чест и сила във всяко едно сърце.

Тук утрото идва със птичия звън,
а вечер над Янтра се спуска тих сън,
само се чува щурец в полето,
и щъркел броди спокойно в небето .

Тук корените ни дълбоко стоят,
тук дедите ни труд и обич са посяли,
и всеки път, щом към дома си вървят,
сърцата ни с радост и спомени преливат.

Новград – ти си песен, ти си съдба,
ти си спомен, надежда и светлина,
и който веднъж те е в сърце приютил,
завинаги с теб е душата си свил.

Мариета Игнатова

С вино и любов през вековете.

Налей ми вино стогодишно!
От руйното, което отпреди,
палило с дъха си неподправен,
кръвта на моите деди.

И тогава ли било е лудо?
Да усетя искам тази дива страст.
Дали е гърлото изгаряло кат огън?
Налей ми, искам да опитам аз!

Налей ми, искам да почувствам,
как сила мъжка в него се топи.
Как огнени очи сърце изпепеляват,
и буйна страст у тях гори.

Налей ми, нека в мен премине,
тръпката – наречена Любов!
И женска хубост да премеря,
с прабългарка от моя род .

С вино и любов през вековете,
Човекът оцелял е в тоз живот.
Истина е, че пред тях не струват,
ни пари, ни злато, ни имот .

Мария Танкова

Къде са моите права?

Телевизора пускам, кучета, котки,
мечки, влечуги и други животни.
По улицата си вървя спокойно,
изведнъж срещу мене куче бездомно.

Сега накъде? Какво да направя,
в зъбите остри да не попадна?
От чантата извадих бързо спрей,
а то насреща ми се зъби, злобей.

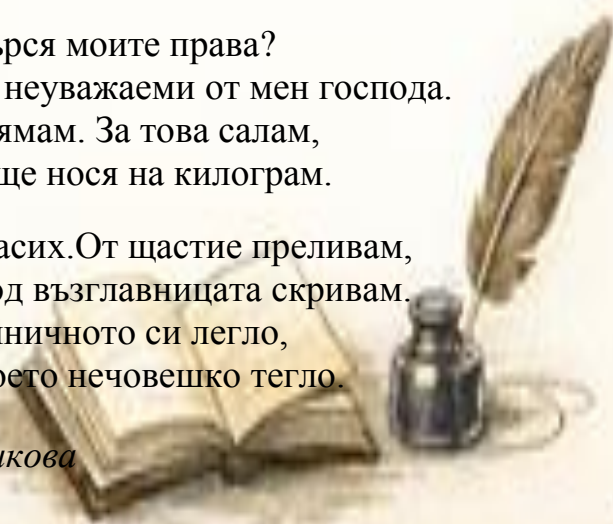
Мисля трезво. Ако му навредя,
в затвора ще ме вкарат да лежа.
Срещу мен тълпи от гневни хора,
скандират - "Спрея изхвърли, за Бога!"

Нямам избор, в болница ще вляза,
правата кучешки да не погазя.
Техните пред моите зачитам,
и зъби във прасеца предпочитам.

Къде да търся моите права?
Ви питам, неуважаеми от мен господа.
Отговор нямам. За това салам,
в чантата ще нося на килограм.

Кучето спасих. От щастие преливам,
сълзите под възглавницата скривам.
Тук от болничното си легло,
описах своето нечовешко тегло.

Мария Танкова

След години

След толкова години
пак те срещам.
Душата ми лелее
с тебе да се слее...
Звучат фанфари и цигулки,
пърхат пеперуди и светулки,
природата ухае на любов,
дъхът ми спира в лудешки зов!

Ръка протягаш,
усмивка подаряваш
и всичко слива се в ЕДНО –
миг на вдъхновение,
миг на откровение,
в Единен ритъм всичко се върти
и носи озарение и ново проявление,
на живота, повтарящ се отново и отново –
в нови краски, нови шарки,
в нови звуци и игри...

Спри времето! Ръка вдигни!
На мига се наследи
и завинаги го запомни!
Във вечността повтаряй,
отново и отново
и следвай порива душевен,
тъй ярък и вълшебен -
в звук го превърни,
в стих го напиши,
в песен го изпей,
от душата нека да се лей,
Земята отново да лелей,
душите ни да приюти
и на любовта ни -
да се наслади!

Николинка Иванова

Сезони...

Направих си сезони! -
Не лято и есен и зима,
а пролетен порив, да лекува душата,
бриз, да разгонва тежките мисли,
покой, да отпочива уморения Дух! ...
И...постоянен сезон – ЛЮБОВ!

В него намирам утеха,
от него извира мечти,
от него зареждам батерии изтощени
и отново от него се впускам,
в Играта...ЖИВОТ!

Николинка Иванова

Лист закъснял

Лист закъснял отронва се
край на есента отбелязва
нищо, че сняг се очаква
нищо, че коледа иде

Лист закъснял
от живота
на спомен нестихващ
отвяващ болката
някъде
някому

Лист закъснял
отнасящ ти спомен
на минал живот
отнасящ ти слънцето
цяло го сбирал
насищал докрай

Лист закъснял
на отминал живот
спомени носиш
вятърът гони ги
в далечни простори
няма ги, няма ги ...

Павлинка Николова

Пролетно, нежно

Сини безбрежия
ангелска песен
съмнаха сънни утра

Съмва се утрото
сини ухания
сини ухания на нежността

С трепети сребърни
с трепети нежни
тук е дошла
пролетта.

Павлинка Николова

Пролет

Пролетен полъх навън вее
голите клони леко люлее.
Дърветата чакат първите листи,
а житните посеви лъчи сребристи.

Всички се радват на пролетта.
Бялото кокиче показва снага.
Птиците от дълъг път уморени
към своите гнезда летят устремени.

Те ги очакват да се приберат
тихо, кротко свой дом да градят,
да се настанят, да не избягат,
да ги оправят и в тях да лягат.

Пролетен полъх в клоните вее
и минзухарите пали, люлее.
Дето премине, пее в простора
събужда се от сън цялата природа!

Пчелите излизат, почват да жужат...
Цветята поникват, почват да цъфтят...
Девојка носи кошница с цветя
и тази слънчева девојка е пролетта!

Тя спира долу при върбите
покрива клоните с листа
не забравя и лозите...
На всички носи радост, топлина!

Пенка Петрова

С благодарност

В бялата стая е тихо
очакваш детски очи
преливат у мене в стихове
две майчини мили сълзи.

Поет съм, възпявам до болка
на майката скръбния плач,
която се моли през сълзи
на лекаря в тихия здрач.

Спасете детето ми моля
животът му е във вашите ръце
всичко бихдала да видя
усмивката на детското лице.

И ето, че чудото стана
помогнаха тези ръце
на лекаря в бяла престилка
тя благодари от сърце.

И чувам гласът на поета
в човека, в твоето сърце
в дълга ти свещен към детето
в априлския пъстър букет
дарен ти с усмивката през сълзи
в засмяните детски очи
от всякъде блика поезия,
а моята лира звучи.

Пенка Петрова

Марков кръст

Една легенда от време далечно
оставила знак на скала край реката –
да се знае и да се помни вечно:
кръст начертал е със сабя юнакът.

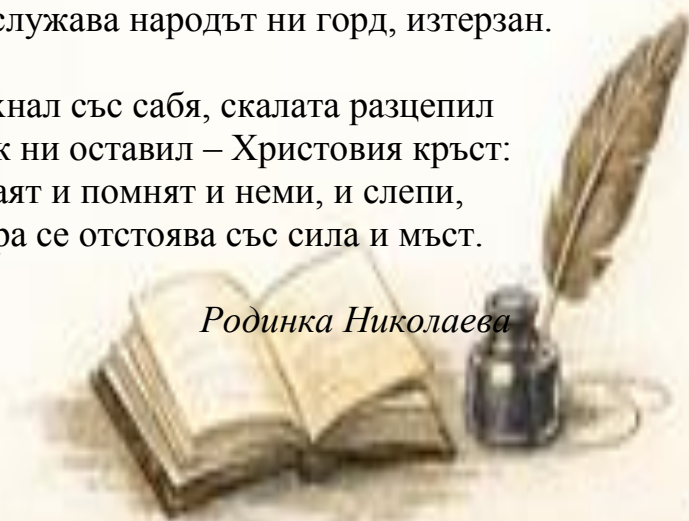
Марко се казвал. За правда се борил.
Робството мразел, ненавиждал врага.
Сили и време, и младост не жалел –
идвал винаги, където има беда.

Оттука преминал във време размирно:
синджири дрънчели и робският плач
се носел тревожно в полето обширно,
свистели камшици от зори и до здрач.

Препускал със верния свой Шарколия,
догонвал поредния робски керван.
И гневен бил, че такваз орисия
не заслужава народът ни горд, изтерзан.

Замахнал със сабя, скалата разцепил
и знак ни оставил – Христовия кръст:
да знаят и помнят и неми, и слепи,
че вяра се отстоява със сила и мъст.

Родинка Николаева

Ценово

Едно село сред клоните се крие
едно село във ежедневието тича
и знаеш ли приятелю добър,
че Ценово се то нарича.

В здрача на настъпващата вечер
коли, автобуси се множат
ихора весели, доволни
към родния си дом вървят.

С крила на птица в полет
училище сред него се белее
и смяна утрешна, свободна
твори и ден след ден расте.

Приятелю добър, поспри се,
порадвай се на центъра красив,
погледай ти над Ценово небето чисто
и спомен мил в сърцето остави.

Румяна Иванова

Пролет

Земята бавно се събужда
от своя дълъг зимен сън
и всяко малко скрито зрънце
подава листче пак със звън.

Потърсили във нея топлина
насекоми от слънцето съгрети
подават весело глава
и пак започват песента.

Погледнеш ли поле широко
пред тебе въздухът искри
земята диша, сили сбира
с най-скъпото човека да дари.

Румяна Иванова

Шах за любовта

Не помня кога последно обичах,
в любов на някого се вричах.
Раниха ме много пъти, безчет,
и стимулт на сърцето ми бе взет.

Някога то беше поле и равнина,
а сега е студена, ледена планина.
Помита хората като тежка лавина...
Имат ли другите, или пък аз – вина?

Имат. И аз имам.
Моята причина е ясна, тяхната не разбирам.
Не, всъщност... вече разбирам.

Били са само пешки в шахматна игра.
Аз съм царят в тази игра.
Царицата? Противникът отдавна я обра.
Кой е противникът? Съдбата „ добра “.

Хамза Ашим

Късно осъзнах

От много време спрях да се боря,
дори против съдбата си не говоря.
Може би защото сам се прокълнах,
откакто последно името ти споменах.

Със сълзи в очите, вървейки в нощта,
се зарекох, даже исках да изкрещя –
да свърши тази обич и да има край,
че болката ужасна вече се не трай.

Тогава каква грешка направих, не осъзнах,
защото още нещо си пожелах:
ако обичам – да е два пъти по-силно,
с надежда, че всичко ще е тихо и мирно.

Да вярвам в това, би било наивно –
този път болката ще е бедствие стихийно.

Хамза Ашим

Животът като дар

Животът ни е Божи дар,
даден да го живеем във време на уроци.
Дела, които трябва да изправяме,
да бдим над всеки ден,
в който получаваме послания.

Той ни учи за идните ни дни.
Будители, вие сте притихнали в нозете
на Този, Който ви създаде.
Огледайте се – светът вече е друг.

Само тишината ще остане,
за да чуем гласа,
който ще ни поведе
към бъдните ни дни.

Цветелина Илиева

В памет на Любомир Дяков

*Музикант и поет, който остави следа в
сърцата на хората от Ценово*

Песен за Ценово

Едно селце в сърцето ми изгрява,
в кръвта ми чисти извори звънят,
щастливи птици в утрото ми запяват
и грее от усмивките денят...
Минава по земята ти корава
и шепнат листите във твоя час,
било си китно, китно си оставаш,
любимо родно Ценово за нас.
А село си ти свещено в България добра,
разгаряш ти пред мен най-светлата зора.
Под златното ти слънце минават моите дни,
ти, Ценово, любимо, в теб детски смях
звъни за светли бъднини.
Една река в нозетеми се плиска
и в нивите се люшказлатен клас,
над теб звездите слизат много ниско
и мога с длан да ги докосна аз.
Едно селце в сърцето ми изгрява,
в кръвта ми чисти извори звънят,
щастливи птици в утрото запяват
и грее от усмивките денят.

Любомир Дяков

Това стихотворение е написано преди 40 години от Любомир Дяков който работеше в Народно читалище „Христо Ботев – 1898“, като музикант и организатор. Той почина млад, но остави красотата на словото и музиката като вечен спомен за Ценово.

Стихотворението ни бе предоставено от негова съпруга Катя и дъщеря му Любомира.

Съдържание

<i>Предговор</i>	– 4 стр.
<i>Наградени стихотворения</i>	– 5 стр.
<i>Галина Атанасова - Душата на жена</i>	– 6 стр.
<i>Мариета Игнатова – До моя син</i>	– 7 стр.
<i>Родинка Николаева – Зима в Джулюница</i>	– 8 стр.
Участници в конкурса	
<i>Анка Ирманова – Гордостта ми</i>	– 9 стр.
- Жена	– 10 стр.
<i>Веска Димитрова – Пътят</i>	– 12 стр.
- Озарение	– 13 стр.
<i>Галина Атанасова – Пролет</i>	– 14 стр.
<i>Дария Илиева – Спомен от детството</i>	– 15 стр.
- На теб мила моя	– 16 стр.
<i>Емилия Василева – Съвремие</i>	– 17 стр.
<i>Мариета Игнатова – Новград</i>	– 18 стр.
<i>Мария Танкова – С вино и любов</i>	– 19 стр.
- Къде са моите права	– 20 стр.
<i>Николинка Иванова – След години</i>	– 21 стр.
- Сезони	– 23 стр.
<i>Павлинка Николова – Лист закъснял</i>	– 24 стр.
- Пролетно, нежно	– 25 стр.
<i>Пенка Петрова – Пролет</i>	– 26 стр.
- С благодарност	– 27 стр.
<i>Родинка Николаева – Марков кръст</i>	– 28 стр.
<i>Румяна Иванова – Ценово</i>	– 29 стр.
- Пролет	– 30 стр.
<i>Хамза Ашим – Шах за любовта</i>	– 31 стр.
- Късно осъзнах	– 32 стр.
<i>Цветелина Илиева – Животът като дар</i>	– 33 стр.
<i>Любомир Дяков – Песен за Ценово</i>	– 34 стр.